

Jak wygląda nabożeństwo protestanckie?

Autor: Mateusz Wichary
10.03.2009.

Nabożeństwa protestanckie są oszczędne w formie (porównywalnie z katolickimi). W centrum nie ma sakramentów lecz głoszone Słowo Boże – kazanie z Pisma Świętego. Zarówno oszczędność form jak centralne znaczenia kazania wynika z przekonania, że właśnie Słowo Boże powinno stać w centrum uwagi człowieka – a więc nic innego nie powinno skupiać większej uwagi ani jej rozpraszać w trakcie kazania (stąd oszczędność form wystroju kaplic oraz taki układ nabożeństwa, który eksponuje kazanie). Słowo jest bowiem środkiem, przez który Bóg zradza do nowego życia oraz duchowo pokrzepia wierzących.

Z tych samych powodów wystrój protestanckich kościołów jest oszczędny, z kazalnicą w centrum lub widocznym miejscu. Dodatkowym powodem braku obrazów czy figur jest drugie z 10. przykazań – „Nie czyn sobie podobizny rzeźbionej czegokolwiek”; nie będziesz się im kłaniał i nie będziesz im służył” (Wj 20:4-5; Pwt 4:15-18).

Sakramenty są nazywane ustanowieniami, ze względu na fakt, iż uważamy, iż ich wyjątkowość wynika z ustanowienia ich jako elementów wspólnych spotkań chrześcijan w celu wielbienia Boga przez samego Chrystusa. W związku z tym widzimy w Biblii tylko dwa takie ustanowienia: chrzest (Mt 28:19) i Wieczerzę Pańską (czy Stół Pański) – (Mt 26:26-27).

Obecnie ważniejszą wagę w nabożeństwach zyskuje śpiew, w środowiskach charyzmatycznych zajmując nawet centralne miejsce kazania. Jakkolwiek docenienie śpiewu jako formy wyrażania wdzięczności Bogu i zachęcającego oraz pobudzającego do uwielbienia doświadczenia jest cenne, przeakcentowanie jego roli dowodzi, że dana społeczność odchodzi od swej protestanckiej spuścizny i to ewidentnie zgodnej z Pismem Świętym – nigdzie w Nowym Testamencie nawet nie czytamy o śpiewie jako części nabożeństwa – choć czytamy o kazaniach, czytaniu Pisma i ustanowieniach.. Na pewno więc śpiew nie był w centrum nabożeństwa za apostołskich czasów.

Nabożeństwo organizuje zazwyczaj szerokie grono osób, a to ze względu na fakt, iż wierzymy w powszechne kapłaństwo (1P 2:9) i tylko jednego arcykapłana – Jezusa (Hbr 9:24-26). Oznacza to, że wierzymy, że wszyscy mają prawo organizować uwielbienie Boga, zgodnie z Bożym porządkiem, czyli przepisami, które ustanowił (1Kor 14:33-34) i obdarowaniem.